

I

Невчасно лягли
на Тянь-Шань глибокі сніги,

Ні квітки немає —
холодна пустеля навкруг.

А флейта розносить
мелодію, повну нудьги,-

"Поламані верби",
до болю знайомий мотив!

Під грім золотих барабанів,
удень ми б'ємось

I важко дримаєм
на яшмових сідлах вночі.

Хоч би нам і вмерти отут
серед гір довелось,-

Дізнається князь Лоулана
про наші мечі!

II

Імператорське військо
зіходить в північні пустелі,

Рвуться варварів коні
із наших напитися рік.

Проти стріл і списів
стоїмо непохитно, як скелі,

Нас безмежна любов до вітчизни
з'єднала навік.

Снігом з пригорщі гасимо
спрагу пекучу над морем,

На холодних курганах ночуємо
в мертвих пісках,

Лиш коли ми у битвах
напасників військо поборем,-

Зможем гордо сидіть
на вишиваних подушках.

III

Неначе вихор, огирі
виносять нас на шлях,

Свистять ремінні нагаї,
дорогу рвуть копита.

Прощай, вітчизно! Стріли сплять
в крутих сагайдаках,

Але "Небесних гордіїв"
ми мусимо розбити.

Коли ж закінчаться бої
і коні спинять лет,

І над морями крові й сліз
ти гордо пройдеши, славо,-

Нас не згадають, вояків,-
в столиці лиш свій портрет

Побачить пишний генерал,
герой Хо Пяо-яо.

IV

Білі коні
і жовта фортеці стіна

Сняться нам,
наче хмар і пісків далина.

В дні печалі згадай,
що в далекім краю,

В прикордонній заставі
вночі я стою.

Світлячки пролітають
в твоєму вікні,

Місяць легко пливе
по промерзлій стіні.

Вітер свище в саду,
б'ється гілка в вікно.

Листя бідних утунів
пожовкло давно.

І немає тебе,
і печаль, і пітьма,-

Сльози ллються з очей,
але все це дарма...

V

Знову варварів орди
спускатися з гір почали.

Знов на битву в пустелю
виходять небесні солдати.

Генерали вже "тигрові знаки"
свої роздали,

Знову будуть бійці
головою в пісках накладати.

Дальній місяць на стріли
і сагайдаки погляда,

Візерунками паморозь
зброю укрила криваву.

Не зітхай надаремно,
дружино моя молода,-

Ще тривають бої,
ще я, може, вернусь на заставу.

VI

Спалахнули в пустелі
сигнальні вогні,

Над палацами хмари
криваво пливуть.

Імператор велить —
знову бути війні.

Грізно б'ють барабани,
і сурми ревуть.

Духів чари не в жарт
в небесах зтялись.

В межигір'ї Луншань
барабан не змовка.

Я піду напролом,-
може, й змовкне колись

Чвара духів війни
під мечем вояка.